

Magt i Tyskland og i den tyske Rigsdag og kender blot lidt til Centrums protektioniske Anskuelse, forud vil være klar over, at det at haabe en Nedsættelse af Tolden er at vugge sig i Illusioner, og at man meget, meget snarere kan vente en Stigning. Det er disse triste og sørgelige Udsigter for vor Hesteeksport, der har ledet mig og mine Medforslagsstillere til at stille dette Ændringsforslag om at nedsætte Statens Tilskud til Hingstepremier med 10,000 Kr. Jeg finder, at det er en meget minimal, meget moderat Nedsættelse, saa moderat, at den eneste begrundede Indvending, jeg kan tænke mig rettet mod Ændringsforslaget — der kan jo være andre, som jeg ikke i Øjeblikket kan se — er den, at det er en alt for lille Nedsættelse, her foreslaas. I saa Henseende skal jeg bemærke, at der i Udvalget oprindeligt var stillet Forslag om en langt større Nedsættelse, men da den højtærede Minister under Konferencen i Udvalget fraraadede en saadan Nedsættelse, fandt man af Hensyn dertil, at man ikke vilde gaa længere ned, og man indskrænkede da Nedsættelsen til 10,000 Kr., i det Haab, at man saa maaske ikke vilde møde Modstand hos den højtærede Minister, et Haab, som jeg tror, ikke kan kaldes helt forfængeligt, al den Stund den højtærede Minister selv ved Sagens 1ste Behandling her, da der fra en Side var fremkommen Paastand om, at der ydedes for meget til Hestene, og fra en anden Side om, at der ydedes for lidt, udtalte, at hvis han skulde holde med nogen af de to Paastande, vilde han nærmest holde med den, der hævdede, at der ydedes for meget. „Thi“, sagde han — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier — „det er jo dog en Kendsgerning, at der trods det, at der er sket en Forandring i Forslaget ved Behandlingen i det andet Ting, alligevel vil blive anvendt et Beløb paa ca. 200,000 Kr. til Fremme af Hesteavl. Naar man sammenligner den Betydning, Hesteavl har, med den Betydning, Kvægavl og Svineavl — for ikke at tale om Fjerkræavl — har, maa det derfor siges, at der ydes et rigeligt Beløb til den første“. Den højtærede Landbrugsminister siger jo ganske vist ikke, at der ydes et for rigeligt Beløb, men det ligger dog tydeligt nok i Ordene, at Bidraget er saa rigeligt at det vil kunne taale en lille Nedsættelse; det ligger tydeligt i den store Forskel i Betydningen, som han lige saavel som jeg anerkender som eksisterende mellem Kvægavl og Hesteavl. Jeg har derfor, og

mine Meningsfæller ligesaa, næret det Haab, at den højtærede Minister ikke kunde være uvillig stemt mod Ændringsforslaget, der var holdt saa moderat, langt mere moderat end det Forslag, der oprindeligt var stillet i Udvalget. Med disse Ord henstiller jeg Ændringsforslaget til den højtærede Ministers og det høje Tings Velvillie.

Jeg kommer dernæst til et Ændringsforslag, der ogsaa er stillet af Mindretallet under Nr. 5. Heldigvis kan jeg her fatte mig en hel Del kortere, idet dette Ændringsforslag staa i en vis Forbindelse, har et Berøringspunkt med det, som jeg nu mere vidtløftigt har motiveret. De 10,000 Kr., hvormed man under Nr. 3 foreslaar Bevillingen til Hingstepremier nedsat, foreslaas nemlig her anvendte til andre Foranstaltninger til Husdyravlens Fremme, men begge Ændringsforslag staa i øvrigt fuldstændig uafhængige af hinanden, saa det ene kan vedtages, uden at det berører det andet. Ligesom det er en gammel, og som jeg tror, fuldstændig sund Tanke at stille en rund Sum til Landbrugsministerens Raadighed, saaledes tror jeg, at det vil være rigtigt og godt, at man ikke sætter denne Sum altfor knapt. Det høje Folketing har allerede anvist Vejen i saa Henseende, idet det har forhøjet Summen fra 30,000 Kr. til 40,000 Kr., altsaa med 10,000 Kr. Nu gaar dette Ændringsforslag under Nr. 5 ud paa at forøge den til 50,000 Kr. Jeg skal til Motivering heraf blot sige, at vi have en rig Erfaring for, at det er næsten nødvendigt, men i alt Fald meget ønskeligt, at der have en Konto, ved hvilken der kan gives andre Foranstaltninger Støtte end dem, der have fundet Plads i Loven. Vi have rig Erfaring i saa Henseende, thi Loven af 1887 blev kun 5 Aar gammel, inden den fik et Tillæg, netop fordi der var Foranstaltninger, som gjorde Fordring paa Støtte, men som man ikke i 1887 havde tænkt paa. Det hjalp imidlertid ikke meget, thi Aar efter Aar kom der Krav om Tilskud til ny Foranstaltninger, og saa maatte man ty til den Udvej at give Bevillinger paa Finansloven. Nu vil man vist være enig om, og jeg haaber særlig i dette høje Ting at finde Tilslutning dertil, at det er meget uheldigt at gaa den Vej, uagtet jeg her staa som Ordfører for et Mindretal, taler jeg paa dette Punkt, om end ikke paa Udvalgets Vegne, saa dog i alt Fald i Overensstemmelse med, hvad det samlede Udvalg selv har sagt i sin Betænkning. Jeg maa maaske oplæse nogle